

poti, in skoraj pride tjà, kamor se je namenil. Naš Vladko ide dalje in ni mu bilo več treba dolgo potovati, ker bil je vže pred velikimi vrati, na katera je potrkal.

Sv. Peter odprè vrata in vpraša Vladka, kaj bi rad. Vladko odgovori, da želi v nebesa, da je hodil vedno po pravem poti, s katerega ni krenil nikoli, ter je zdaj tu pred nebeškimi vrati.

„Vse to je lepó od tebe, ljubi moj,“ reče mu sv. Peter, „ali tvoj čas za nebesa še ni dozôrel, ti si še premlad, da bi te pustil vánje. No, ker si pa vže tukaj, počakaj malo, odprem ti vrata, da vsaj malo pogledaš v kraljestvo nebeško!“ To rekši, odprè sv. Peter prav malo nebeška vrata in Vladko pogleda noter. Oj, kolika krasôta, kolika svetlost! Koliko srečo, radost in veselje je občutil Vladko pri tem pogledu, tega popisati moje peró ne more. Vladko vzklikne ves iz sebe: „Oj, kako je tù krasno, prekrasno! Ali kako je to, da nikjer tukaj ne vidim svojega očeta, matere in sestrice svoje!“

„Njih tudi ne moreš videti tukaj, ker so še na zemlji, kjer se žalosté in britko jočejo po tebi, ker ležiš pôlurtev v svojej postelji. In o joj! če bi jim umrl, dolgo in dolgo bi žalovali po tebi, a ti v nebesa vender ne moreš poprej, dokler ne umrješ na zemlji. In zdaj le dobro pomisli, ali si še pri volji, da narediš svojima roditeljema toliko britke žalosti. Poglej samó tjà doli na zemljo, da vidiš, kako se jokata za tebój tvoja roditelja in sestrice tvoja mila!“

Vladko pogleda doli in res vidi vse to, kar mu sv. Peter pravi. Potem reče: „Nè, nè! To ne sme biti! Jaz moram takój k njim doli na zemljo, da je utolažim. Lepo se ti zahvalim, sv. Peter, za vse, kar si mi pokazal in povedal.“ To rekši, zdirja na svojih sanéh domóv in v tem hipu se vidi zopet v svojej postelji. Ko oči odpre, ugleda poleg sebe plakajoča se roditelja in sestrico, ki kleči ob njegovem vzglavji, in še jednega človeka, ki je bil zdravnik.

„Ne jokajte za menój, dobri moj oče in mati in ti ljuba sestrice moja, jaz se zopet vračam k vam. Za zdaj še ne grem v nebesa, ostanem še pri vas!“

Na to reče zdravnik: „Hvala dobremu Bogu, ozdravil bode Vladko, bolezen se je dobro prelomila; pomagla mu je njegova mlada in krepka narava!“

Zdaj je bilo veliko veselje v hiši. Vladkovo zdravje se je vse po malem boljšalo in naposled je popolnoma okreval. Ali čudno! niti danes pravo ne zna, ali se je res v nebesa vozil, ali se mu je le sanjalo, ali kako je bilo z njim? — In kaj mislite vi, otroci ljubi, kaj in kako je to bilo?

(Iz „hrvaščine“ prel. Iv. Tomšić.)

## Podlasica in golobica.

(Basen.)

**G**olobica, videč podlasico, da vže po več dni vsacega jutra svoje mladiče na drugo mesto prenaša, reče jej: „To delaš zato, da bi jih tvoji sovražniki ne našli. Kdo te je učil tolike previdnosti?“ — „Ti sama,“ odgovori jej podlasica, „videla sem namreč, da ti svoje mlade vedno samó na jednom mestu vzgajaš, pa ti jih vselej vzemó.“

Največja modrost je opameteti se na tujej nesreči.

J. B.